

عنوان مقاله:

مناسبات دین و دولت در دوران پادشاهان شیعی اوده هند؛

محل انتشار:

فصلنامه سیاست متعالیه، دوره 6، شماره 22 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

سید حسن ابوصالح - عضو هیات علمی/دانشگاه ارومیه

علیرضا نایبج - دانشجوی دکتری روابط بین الملل

خلاصه مقاله:

هم زمان با انقراض پادشاهی صفویان، حکومت شیعی اوده به نحو رسمی در هند شکل گرفت. تعامل علما با حکومت در شرایطی صورت می پذیرفت که جامعه ی شیعی هند با سه چالش: استعمار خارجی، تنازعات درون دینی و مذهبی (در قالب نظریه ی امامت- خلافت)، و نحوه ی تعامل علمای شیعه با حکومت شیعی اوده روبه رو بود. در مواجهه با استعمار، هر دو گرایش جهان اسلام با رویکرد انقلابی، اقدام به بازیابی هویت دینی کردند؛ در تقابل اندیشه ی امامت شیعی و خلافت سنی، تحلیل محتوایی و استدلال به منابع اهل سنت در راستای اثبات امامت شیعی را دنبال نمودند؛ و در زمینه ی مناسبات علمای شیعی و حکومت، الگوی سیاسی شیعه، نظام امامت و ولایت بود و مشی عملی علما با سلاطین شیعی نیز با تاکید بر همگرایی و همکاری و با محوریت رویکرد سیاسی اصلاحی در مناسبات اجتماعی و سیاسی صورت پذیرفت.

کلمات کلیدی:

حکومت شیعی اوده، استعمار، نظام امامت، نظام خلافت، سلطنت شیعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/857297>

